

п е р е щ ь

Мал. В. ГЛИВЕНКА

РАДЯНСЬКІЙ АРМІЇ—34 РОКИ

— У нас, Петренко, наймирніша професія. Ми стоїмо на сторожі миру

Здоровенькі були!

Лист керуючому трестом «Лисичанськвугілля»
т. РОМЕНСЬКОМУ П. С.

Вельмишановний Петре Степановичу!

Вибачте за турботу. Відомо мені, що ви по шию завалені різними багатотрудними ділами. Знаю, що прийому можна у вас прождати цілий тиждень і все ж не діждатись. Знаю, що ваша секретарка ревно оберігає ваш спокій, а натренований шофер може першої-ліпшої хвилини зробити так, що в кабінеті вас не застанеш. І все ж я звертаюсь до вас із скаргою.

Скаржусь я, Петре Степановичу, на трест «Лисичанськвугілля», де ви служите народові на посаді керуючого. А писати цю скаргу спонукали мене інші скарги — заяви шахтарів, що пролежують у вас без розгляду по року, по два й по три...

Дуже роботязий і такий же чуйний, як ви, секретаріат тресту зареєстрував на кінець минулого року 946 скарг. Вийшло достоту, як у М. В. Гоголя: «Скаргу відзначили, записали, виставили номер, вшили, розписались, усе те за один день, — і поклали в шафу, де вона лежала, лежала, лежала рік, другий, третій...».

Є у вас, звичайно, вихід із становища. Адже можна сказати, що співробітники тресту не доповідають вам про скарги. Лишенько з цими, так уже упадають біля вас! Пилиночці з залежаної скарги не дають упасти на руки ваші. І як хитро та мудро розправляються вони з скаргами! Яка завгодно скарга у них обов'язково стає застарілою.

Провалюється вона в секретаріаті всього-навсього яких-небудь два-три роки, і, дивись, ніяких заходів уже й вживати не треба: будинок, що потребував ремонту, давно вже нічого не потребує, бо завалився; людина, що серйозно занедужала, не діждавшись вашої допомоги, махнула рукою, даруйте, на всі чекання та сподівання, принціпово, на зло бюрократам, одужала і літає на лижах від будинку тресту на Дінець — навпростець аж свистить!..

А скарги (знов, як у Гоголя!) лежать та й лежать «в найкращому ладу, у шафі, що зробилася мармуровою від чорнильних плям».

Просто й мудро все це влаштовано під вашим керівництвом: час лікує всі хвороби...

Загляньте-но на часинку у відділ робітничих кадрів тресту і полюбуйтеся цифрою 421.

Це теж — число заяв шахтарів. Розглянули їх з кричущим порушенням строків. Громадянин Куліш чекав у вашій приймальні 25 днів, громадянка Дикіна — 12 днів. Громадянку Скуру ви нагородили особливою увагою — чекала вона 12 місяців.

Не полінуйтесь заглянути ще й у відділ організації праці. Тут зареєстровано 224 скарги.

Чи всі їх розглянули? Звичайно, ні. Видно, це вже стиль ваш такий — не відповідати на заяви шахтарів. Де, наприклад, скарги громадян Колісниченка і Шевелєва? Де заяви гірничих майстрів шахти Ново-Дружівка?

Ох, Петре Степановичу, як це все кепсько виходить! Міністерство вугільної промисловості змушене посилати вам повторні нагадування про скарги товаришів Кубрика, Гавриленка, Кузнєцова, Євсюкова, а ви або помовчуєте, або вдаєте із себе невинного: і чого вони, мовляв, до мене присіпались?

Бюрократизм, Петре Степановичу, завжди був явищем ганебним і осоружним.

Тим паче, нетерпимий він у наш час. Не раз і не два критикували вас за бюрократичне ставлення до листів і скарг шахтарів. Пригадайте фейлетон у «Ворошиловградській правді»! Про вас, про манери ваші йшлося в ньому. Пригадайте рішення 13-ої сесії виконкому Лисичанської міської Ради. Те рішення вимагало від вас негайного розгляду заяв та скарг шахтарів. Нарешті, перечитайте знову нагадування міністерства...

Як же безжалісно треба заглушити в собі почуття відповідальності, щоб ото так ставитись до свого святого обов'язку!

Багато є в старовинному шахтарському місті Лисичанську славних новаторів, золотих рук, чудових сердець, натхнених великими творчими планами Вітчизни. Пишатись повинен був би керівник, що йому доручили таку почесну й відповідальну справу — вести шахтарів до нових перемог трудових...

А коли керівник зазнався? Коли він втратив почуття трудового споріднення? Коли він взяв собі в голову, що він — пуп землі? Що робити з таким чваньком?

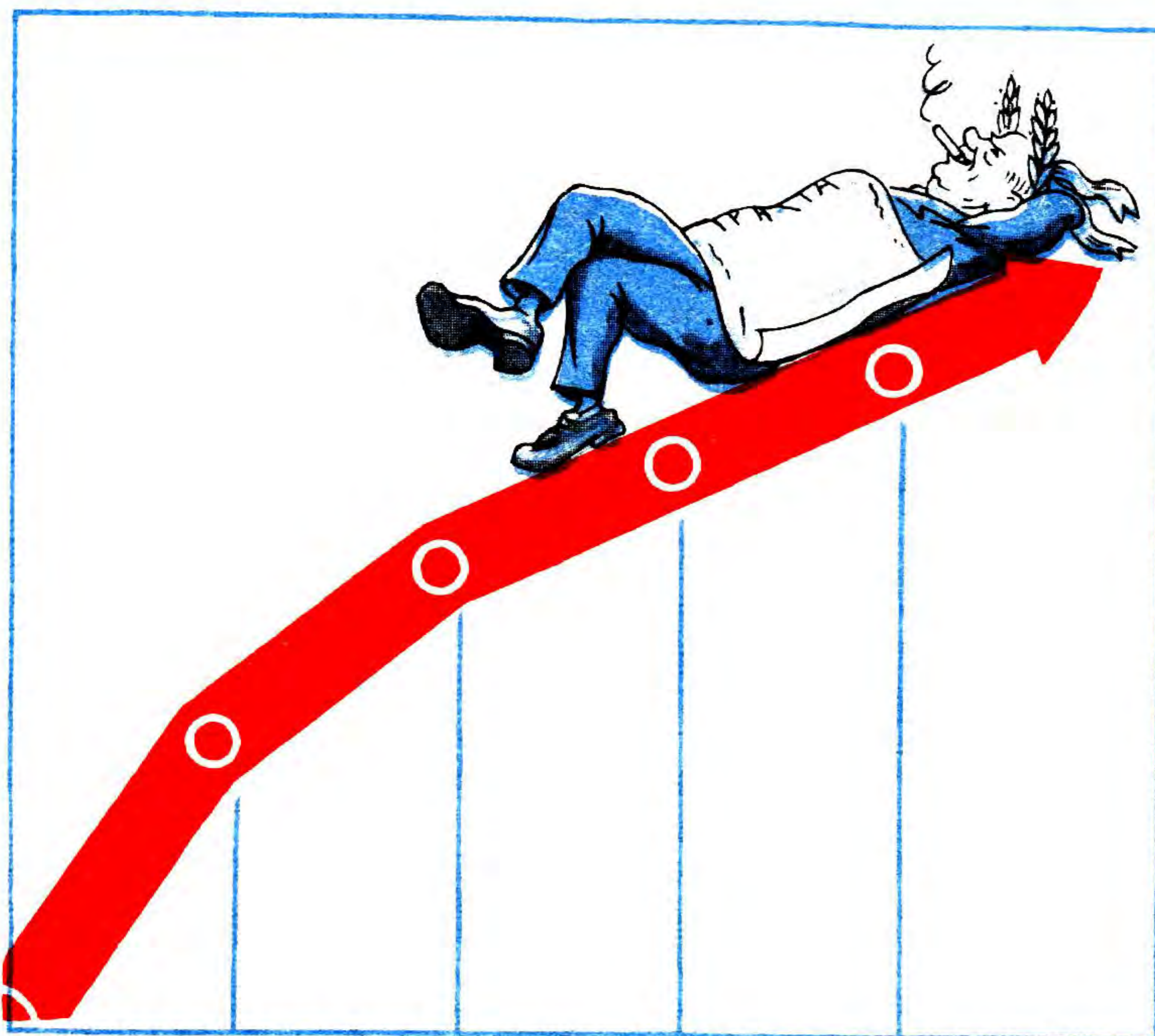
Правда, треба осмикнути його, нагадати йому, ким він висунений на почесну посаду? Ось про що хотів нагадати і я вам.

Від щирого серця.

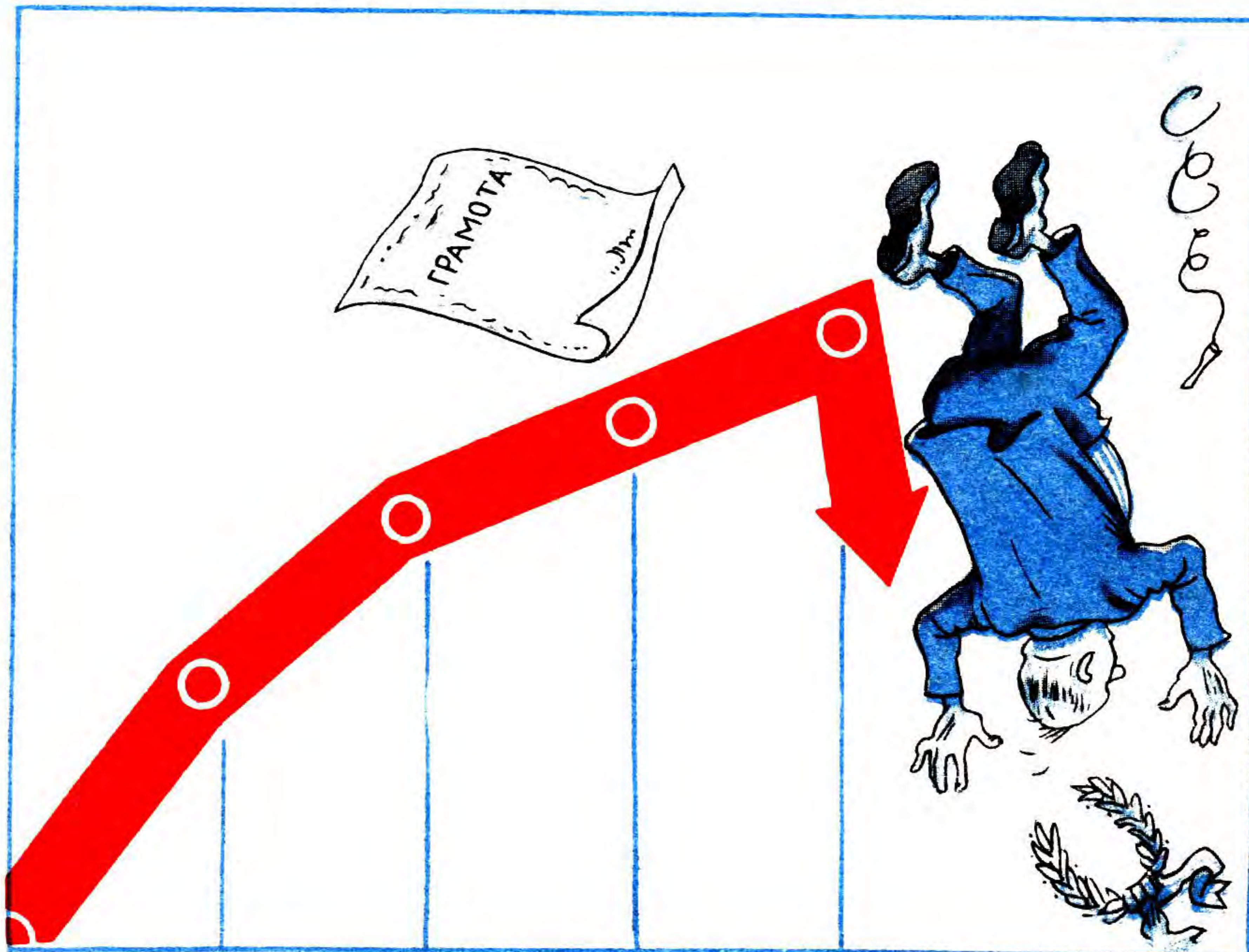
Од вашого ПЕРЦЯ.

У № 23 (за минулий рік) ПЕРЕЦЬ опублікував фейлетон під заголовком «Здоровенькі були!». Наказом міністра охорони здоров'я України тов. Медведя, за незаконне звільнення з роботи лікаря Богачова, бездушне ставлення до нього, невиконання рішень суду та розпоряджень міністерства — завідувача Сквирицького (на Київщині) районного відділу охорони здоров'я т. Ткачука знято з посади. Завідувачеві Київського обласного відділу охорони здоров'я т. Іванову вказано на те, що він не вжив належних заходів для вчасного виконання розпорядження міністерства.

Лікаря Богачова П. С. на роботі поновлено.

Мал. Р. МАТУСЕВИЧА

Фінал зазнайства.

Л И С Т

Рядовому Лісовому
Принесли листа.
Для солдата ж лист із дому —
Штука не проста!

В серці радістю війнуло,
Аж забило дух.
— Дочекався? Не забула? —
Посміхнувся друг.

Лісовий собі поважно
Біля столу сів
І заглибився уважно
В плетиво рядків.

«Вибачай, що не писала —
Клопоти... діла...
Часу мала дуже мало —
У Москві була.

За досягнення рекордні
(Як і всі, расту!)
Маю орден на сьогодні
І Зірку Золоту.
Із листом цим посилаю
Свій портрет новий»...

Розкладає й знов складає
Пошту Лісовий,

Проти світла розглядає:
— Неприємний жарт!
Де портрет? Ніде немає
І шукать не варт...

Раптом дивиться на марку:
Золоті жнива.
Йдуть комбайни. І Одарка
В колі, як жива!

Рядовому Лісовому
Принесли листа.
Для солдата лист із дому —
Штука не проста!

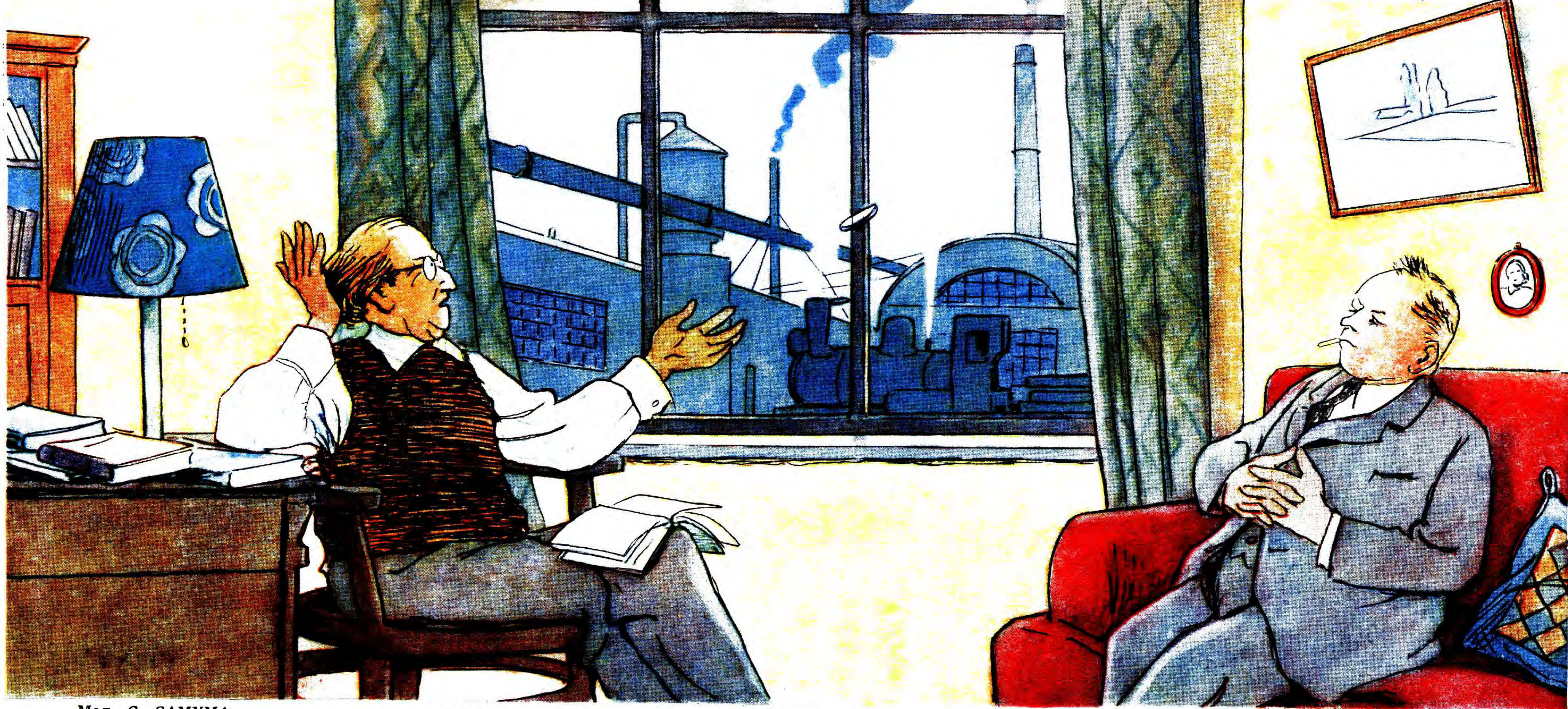
м. Кіровоград.

НА КОЛГОСПНИХ ЗБОРАХ

Мал. В. СЛИЩЕНКА

— Не думав, що так затягнуться вибори правління...
— Що ж... вибір великий!

Мал. С. САМУМА

— Я давно мрію написати великий роман з життя робітничого класу.
 — Що ж заважає?
 — Умови. Через дорогу — завод. Удень і вночі шум, гудки, гуркіт...

ПОЛІТИЧНІ ЕПІГРАМИ

ДВА ЧОБОТИ — ПАРА

На сесії ООН місяця, зайняті делегатами США Менсфілдом і Ворісом — авторами закону про асигнування 100 мільйонів доларів на підривну діяльність в СРСР і країнах народної демократії, під час виступу А. Я. Вишинського перетворилися на лаву підсудних.

Менсфілд і Воріс — неначе близнята, Вкупі вони — делегати ООН, Вкупі вони висували в палаті і вихваляли ганебний закон.

Воріса викрив Вишинський нещадно, В Воріса в п'яти шугнула душа, Тому незграбно і так безпорадно Менсфілд «рятує» позиції США.

Даром з трибуни він птахом щебече, Все про «цілі гуманні» кричить: Що доведе він і що заперечить, Коли на Ворісу Шапка горить?

ПАН ЛЛОЙД І КОРОВА

Виступаючи в ООН, англійський делегат Ллойд навів нікому не відоме, нібито російське прислів'я: «Корова чим більше реве, тим менше дає молока». Висміявши виступ Ллойда, т. Вишинський сказав про виступ американського делегата Менсфілда широко відомим прислів'ям: «Не реве і не телиться».

Ллойд, щоб пишнішою вийшла промова, На асамблеї, як бовдур з кутка, Бовкнув: «Чим більше реве корова, Тим менше дає вона молока».

Якби не гуляв в його черепі вітер, Він не почув би, звичайно, того, Що «не реве і не телиться» містер Менсфілд — по брехнях колега його.

Висновок: всяк, хто верзе не до діла, Той під удари підставить свій лоб. Дійсно, чия б корівчина ревіла, Ллойдовій краще мовчати було б!

І. ЗОЛАТАРЕВСЬКИЙ.
Переклад з російської.

Пархомчук — не просто начальник 3-ої дистанції сигналізації й зв'язку Львівської залізниці, а своєрідний князьок. Так-так, князьок — Сидір 1-й Дистанційний.

Все державне і громадське, що є на дільниці, існує тут не для держави, а для його величності Сидора 1-го Пархомчука. Є на дистанції вугілля — везіть його в палац Пархомчука; є дрова — давай сюди і дрова; будівельний матеріал — роби із нього персональну лазню Пархомчукові. Сидір 1-ий хоче купатися. Є дріт — плети із того дроту сітку, якою його величність відгородить свої володіння — город, садок, хліви — від сусідів. Треба йому ремонтувати свої палати чи флігелі близьких до нього підлабюзників — будь ласка, ремонтуйте з коштів держави, за рахунок сум, асигнованих на ремонт будинку робітників дистанції. Потрібна для цих робіт робоча сила — до послуг Сидора 1-го робітники дистанції! І коваль, і теслярі, і штукатури, і навіть конструктор, якому дано відповідальне завдання — сконструювати верстат для плетіння сітки, якою Пархомчук обгородив би свої кордони. Цілий місяць конструювали верстат; мабуть, не менше плели й сітку, і все це за рахунок держави. Навіть корито (Сидору 1-му потрібний і такий посуд!) і те Пархомчукові зробив дистанційний тесляр.

Працівники дистанції протестують,

КАРИКАТУРИ

„СИДІР 1-ий“

але даремно, Сидір 1-ий не визнає ніяких обмежень своєї влади. А з тими, хто протестує, він розправляється круто, «по-князівському».

Інженера Гетьмана саме за опір Пархомчук перевів... у механіки; і той змушений був тікати геть з дистанції; старшого механіка, старого комуніста Візгіна звільнив з роботи. Те ж саме зробив і з механіком Романенком.

Пархомчук «присікає» в корені всяку виробничу ініціативу, убиває все нове, передове. Раціоналізаторська пропозиція? — ану, лише посмі! Телеграфісти Львівської дистанції, щоб уникнути зайвого переприйому, запропонували ввести трансляцію між проміжними станціями. Це значно полегшило б і прискорило роботу телеграфу.

— А що робитимуть телеграфісти? Будуть спати? Заборонити!

Натомість Пархомчук дав телеграфістам свою «раціоналізацію». Він запровадив графік роботи, за яким телеграфісти змушені працювати по місяцю без вихідних, а потім використовувати всі вихідні дні підряд. Що Пархомчуку до кодексу законів про працю! Тут закон — його воля.

Не визнає Пархомчук і критики. Коли хто наслідиться говорити про нього на зборах, він люто огризается!

— Багато знаєш, прикуси язика! Сй-ей, карикатура з натури!

Юрій МОКРІЄВ.

НЕЗВЧАЙНІ кригоди

ЧУДО. У м. Вчорайшому, Житомирської області, на одній з двох газетних вітрин появився вчорашній номер газети. Цілий день мешканці райцентра очам своїм не вірили. На другу вітрину чудо не поширилось: там і досі висить газета за 26 червня 1951 року.

ПРОВАЛИВСЯ НА МОСТУ голова селищної Ради шахти ім. Енгельса (Краснодонського району, Ворошиловградської області). Нещасний випадок стався в наслідок необережності: проходячи мостом, що веде до селища Краснодон, потерпілий подумав: «Провалиться мені на цьому місці, якщо міст потребує ремонту!»

ПРИМЕРЗ до стільця голова Голубівської сільської Ради (Перещепинський район на Дніпропетровщині) т. Сологуб І. Л., посидівши 5 хвилин у холодному приміщенні бібліотеки.

ВИПИВ ВІДРО ВОДИ завідувачий Мізоцьким (на Ровенщині) райкомунгоспом Олексій Петрович Шолупенко на зборах і нарадах минулого року, на яких він обіцяв негайно відбудувати баню. Всі його обіцянки повисли в повітрі.

ЗАКИДАЛИ КАШКЕТАМИ свої торговельні точки голова Нехворощанської райспоживспілки (Полтавщина) т. Вільховий та завідувачий торгвідділом т. Гуля. Обидва вони авторитетно заявляють, що в червні всі точки закидають шапками.

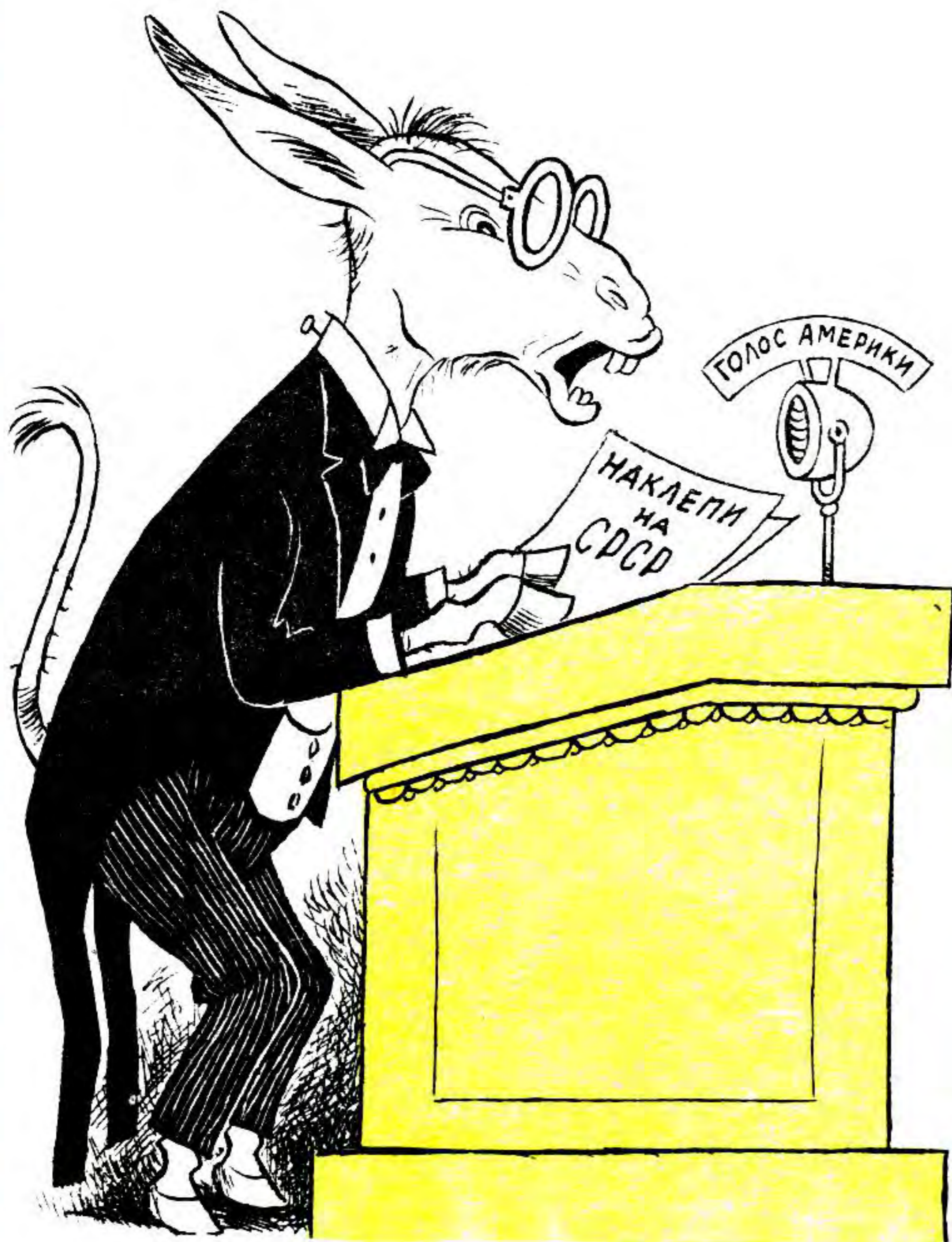
Глібов

Минає 125 років з дня народження видатного українського байкаря Леоніда Івановича Глібова. Не в'яне глибоконародна краса його байок, не притуплюється гострота його сатири. Звертаючись до читачів, Леонід Глібов писав:

Здається, байка просто бреше,
А справді — ясну правду чеше,
Нікого в світі не мине...
Читайте, згадуйте мене!

З вдячністю і любов'ю читаємо ми його твори, часто згадуємо ім'я байкаря, бо гостре, дотепне його слово допомагає нам у боротьбі з пережитками старого світу, у боротьбі з ворогами.

СКАЗАНО—ЯК ЗАВ'ЯЗАНО!

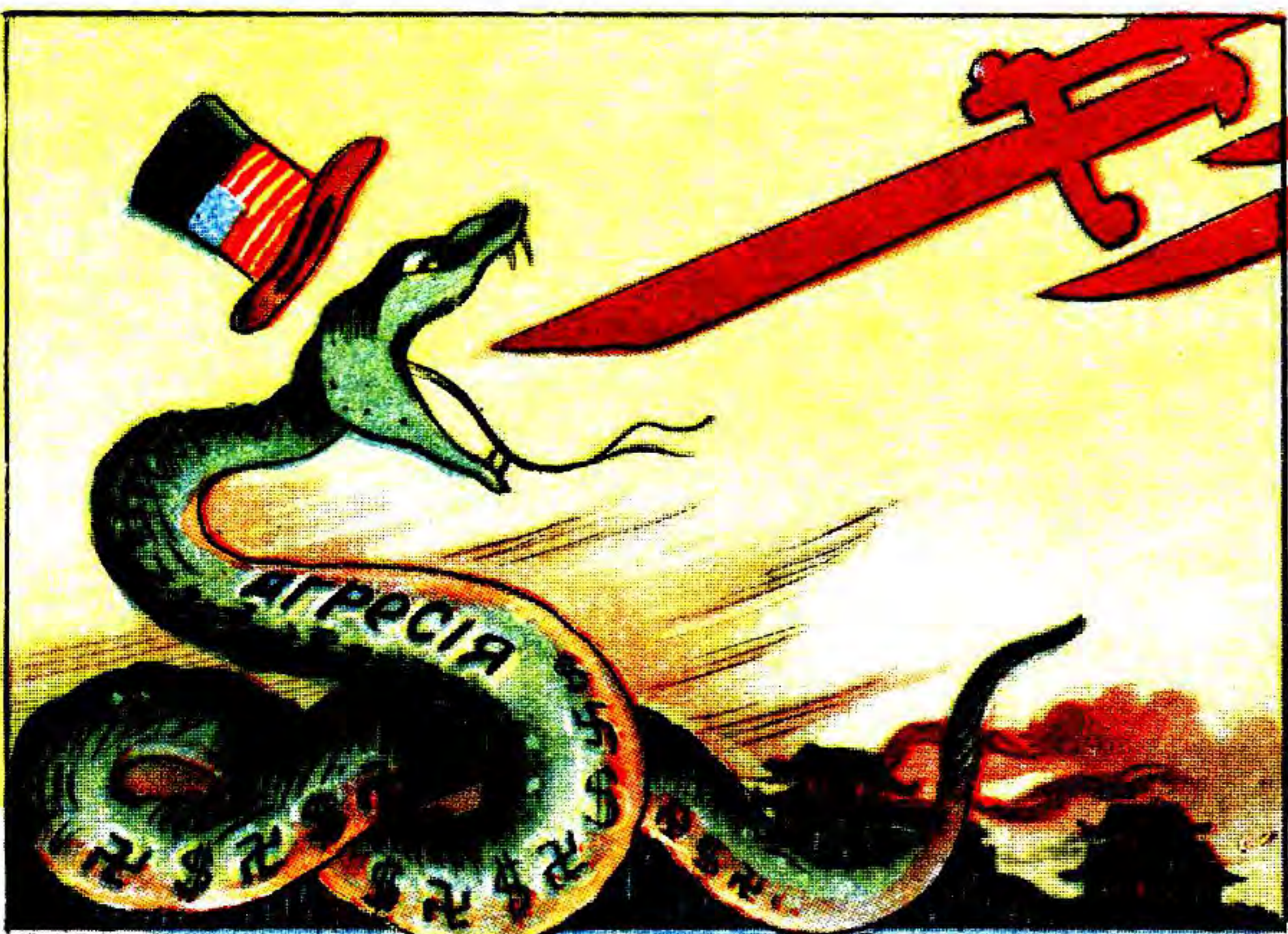
Нехай не забувають люди,
Що дурень всюди дурнем буде.
(«Цяцькований Осел»).

...Не на свій, як кажуть, коровай
Очей не поривай.
(«На тогу»).

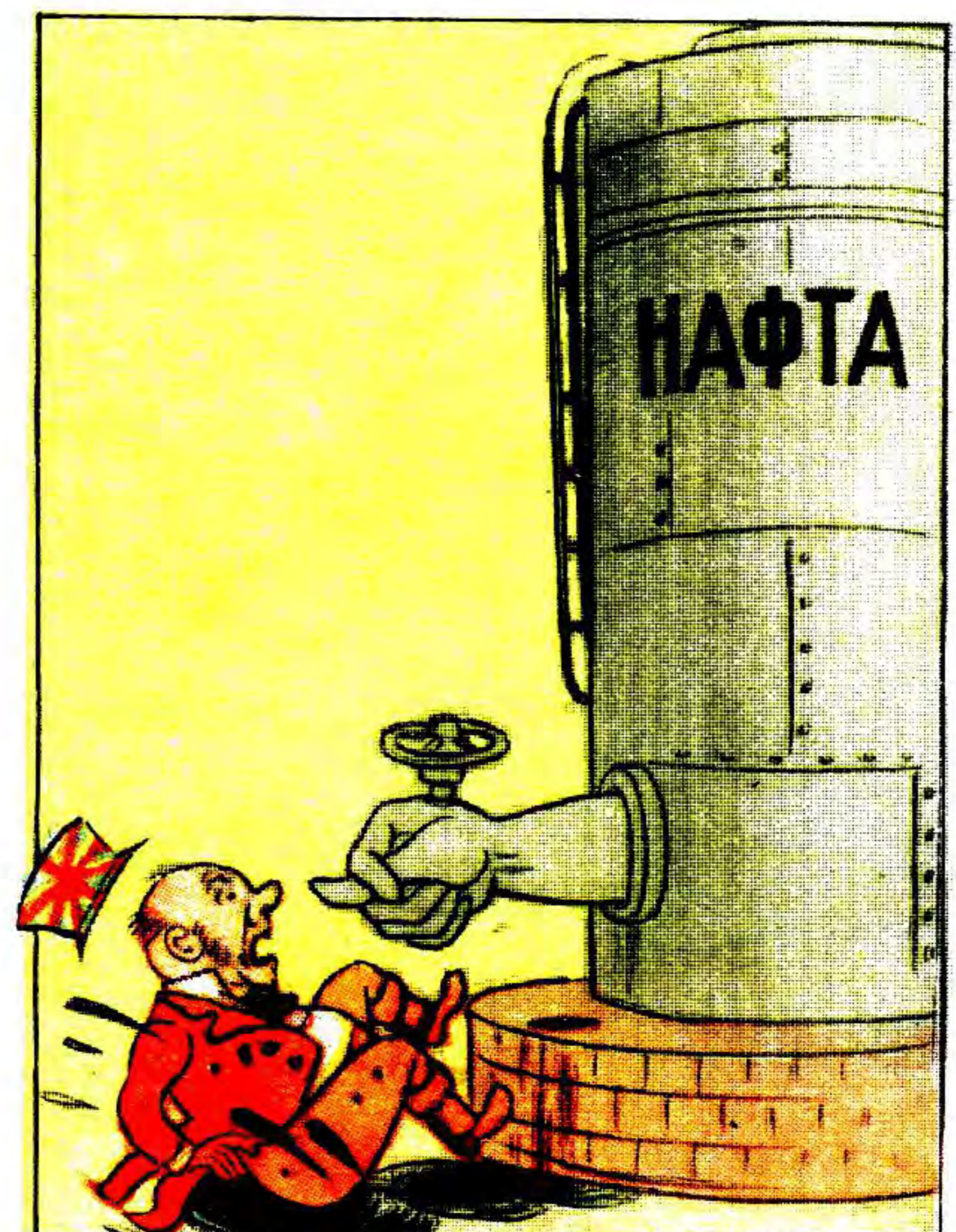
Сказать би дурням тим,
Що як капшук у них прорветься,—
Розійдеться їх слава, як той дим,
І панство пишнее минеться!
(«Торбина»).

Тепер гадюкам час сказати:
Минулися вже ті роки,
Що розпирали боки...
(«Гадюка і Ягня»).

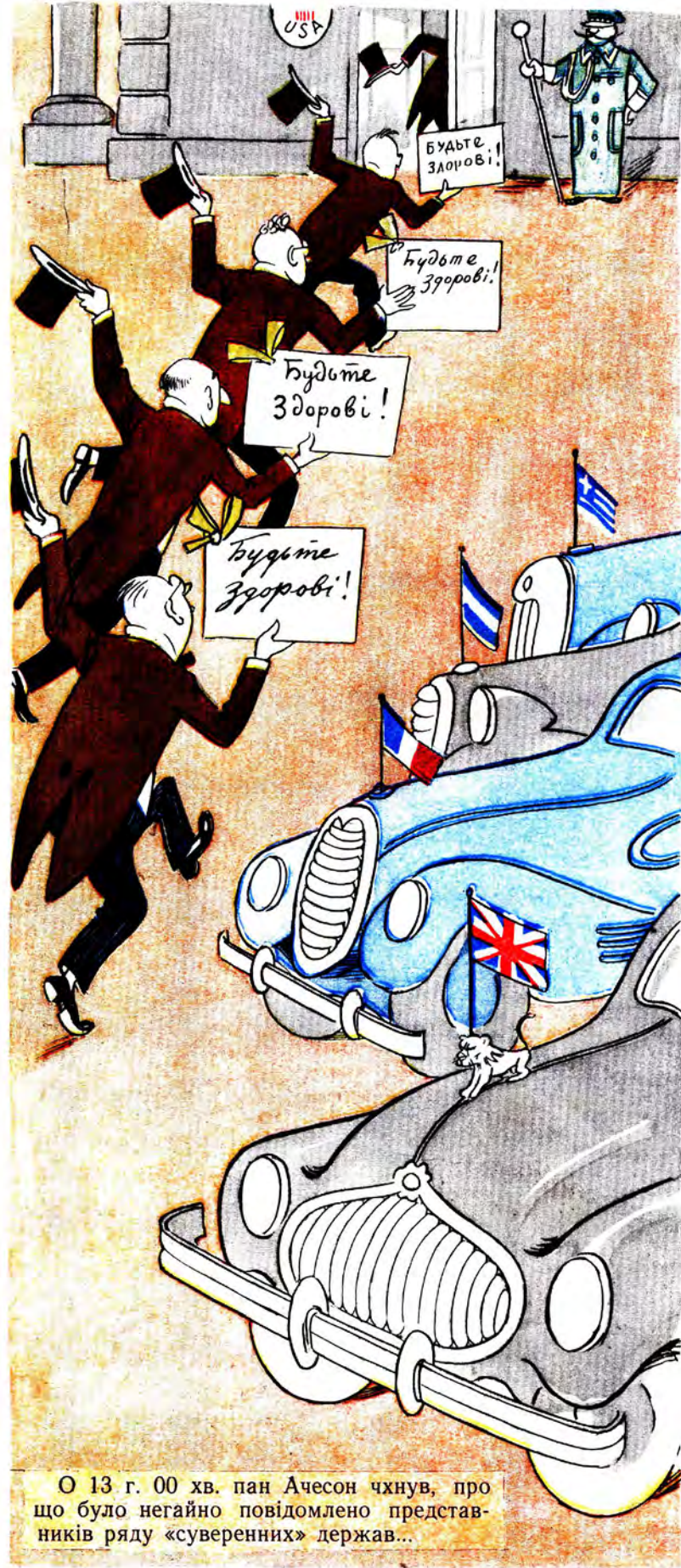

Еге, не гріх таку прояву
Свинєю величать?
(«Свиня»).

Що з того, що пахтить,
коли у пику коле?
(«Грандафіль і Свиня»).

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

О 13 г. 00 хв. пан Ачесон чхнув, про що було негайно повідомлено представників ряду «суверенних» держав...

РОЗВАЖАЮТЬСЯ

Ось одна ілюстрація до «американського образу життя». У місті Санфлорвер (штат Міссісіпі) поліція заарештувала 27 негрів. Їх обвинувачували у викраденні 17-річного білого юнака. Після нечуваних тортур частина заарештованих призналася в убивстві юнака. Але згодом «вбитого» виявили в місті Сан Луїс. Він жив там на гроші, які виграв у парі, що в зв'язку з його зникненням заарештовують 27 негрів, прізвиська яких він назве.

Так розважаються американські расисти.

Мал. БЕ-ША

Вечір спогадів в американському військовому відомстві з нагоди роковин Радянської Армії.

ШУМ ЗА СЦЕНОЮ

Не можна вважати завидним становище людини, яка боїться показати своє лице тому, що воно викликає огиду в присутніх. У таке становище потрапили американські імперіалісти. Виступаючи перед світовою громадськістю, політичні діячі США змушені вдаватися до гриму й одягати маски.

Для шостої сесії Генеральної Асамблеї ООН вони підготували цілий спектакль в стилі театрів-кабаре Бродвею під назвою «Уолл-стріт — ангел миру». Для огрядного «ангела», що розпаса на людській крові, знайшлися навіть крильця, правда, паперові — проект «резолуції трьох». Ачесон приїхав на гастролі в Париж, щоб якнайшвидше продекларувати цю резолюцію, наділену туманно-пишним заголовком: «Регулювання, обмеження і збалансоване скорочення всіх збройних сил і всіх озброєнь». Рекламуючи з трибуни Асамблеї «мирну політику» США, він з театральним пафосом твердив, нібито пропозиції «резолуції трьох» могли б стати поворотним пунктом в історії.

З перших же актів прем'єри стало, однак, очевидним, що провал неминучий. Коли прозвучали яскраві, переконливі промови А. Я. Вишинського, — зблідли штучні театральні фарби, до яких вдалися постановники. Після промови глави радянської делегації, здавалось, сама американська дійсність, так глибоко проаналізована ним, розвінчала кожну фальшиву фразу Ачесона і його підголосків. Лицедіям фатально заважав «шум за сценою». У найпатетичніші хвилини, коли артисти думали, що ось-ось витанцюється роль миротворців, із Сполучених Штатів лунав брязкіт зброї, гвалт мракобісів, оракулів війни, дзенькіт доларів, нажитих на війні в Кореї. Ачесон декламував про «роботу для миру», який нібито віддає всі сили Білий дім. А з-за сцени долітав сердитий голос економічного диктатора США Чарльза Вільсона.

— Якщо війна не почнеться, — погрожував він на засіданні однієї з комісій сенату, — і якщо доведеться скоротити виробництво, то я не хотів би бути присутнім при цьому!

Ачесон, звичайно, менш за все збирався «балансувати» озброєння, як це було обіцяно в резолюції трьох. Але дещо балансувати йому довелося. І до того ж з великими труднощами. Справді-бо, хіба легко збалансувати мирні реляції і американську політику агресії!

Відчувши, що його позиція хистка, Ачесон перейшов від гучних слів до обережних застережень. Це вже нагадувало не стільки виступ оратора, скільки незграбні піруети на слабо натягненій дротині. Ачесон застерігав, що про скорочення озброєнь не може бути й мови, доки в Кореї іде війна.

Важко було зберегти рівновагу, а тут знову відверті і нахабні голоси виривалися з-за куліс на сцену. Густі і хрипучі генеральські басы гриміли в Кореї. Начальник сухопутних військ США генерал Коллінс, що закінчував свою інспекторську поїздку, без всяких церемоній заявив, що, незважаючи ні на які переговори про перемир'я, американська армія готується провести зимову кампанію. А голова групи штабів генерал Омар Бредлі вручив штабові Ріджуея план цієї кампанії і особисто проінструктував штабних офіцерів.

Ачесон почав декламувати щось туманне і безформне, коли зайшла мова про перепис озброєнь. Він докладно розповів про те, як цей перепис розгорнеться «за стадіями». «Спочатку, — сказав він, — буде повідомлено найменш важливу інформацію, а згодом ми перейдемо до більш відчутних областей»...

І ось ця тонка гра була безнадійно зіпсована! Зразу ж почувлись розв'язні крики американських газет. Голосніше за всіх лементував орган правлячої в США демократичної партії — «Нью-Йорк таймс».

«Нема реальної загрози, — писала газета, — що від США зажадають розкриття розмірів запасів атомних бомб».

Побачивши, що тепер однаково вже нічого втрачати, додали жару «Вашингтон-пост» і «Нью-Йорк геральд трибюн». Вони розкривали секрет держдепартаменту і писали, що всі мирні пропозиції держдепартаменту були тільки пропагандистським трюком.

Що й казати, не весело почався для американських дипломатів 1952 рік! У Парижі вони розігрували роль поборників миру. Вийшло гидко. Артистів освистали. У Римі американські дипломати відверто виступали за війну. Але й римські гастролі закінчилися невдачею. Сателіти з кожним днем все гірше й гірше коряться хазяїнові. Вони осмілюються бурчати, сперечатись, торгуватися.

Слухаючи промови А. Я. Вишинського, який з блискучою гостротою і рясною силою розвінчав лицемірство авторів «резолуції трьох», сміялись навіть делегати з маршаллізованих країн. Навіть лакеї Уолл-стріту, які покійно проголосували за цю резолюцію, крадькома хіхікали, ховаючись за спинами.

Коли дипломатія долара терпить моральну поразку, — з чим не поздоровиш її творців. Але коли лакеї сміються над хазяїном, — це вже зовсім погана ознака!

Ю. ЧАПЛИГІН.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Вилетів...

Іде на посадку...

Сів...

ДРУКОВАНА ОТРУТА

Щороку американські видавництва, що спеціалізувалися на випуску кримінальної літератури для молоді, виливають на юних американців брудний потік романів та повістей тиражем у 200 мільйонів примірників. Герої цих книжок — різні гангстери, наркомани, садисти тощо.

У наслідок такої «виховної» роботи, у США щороку заарештовують 2 мільйони хлопців і дівчат до 18 років по обвинуваченню у грабунках та вбивствах. Майже всі вони заявляють на допитах, що наслідують героїв кримінальних романів та кінофільмів.

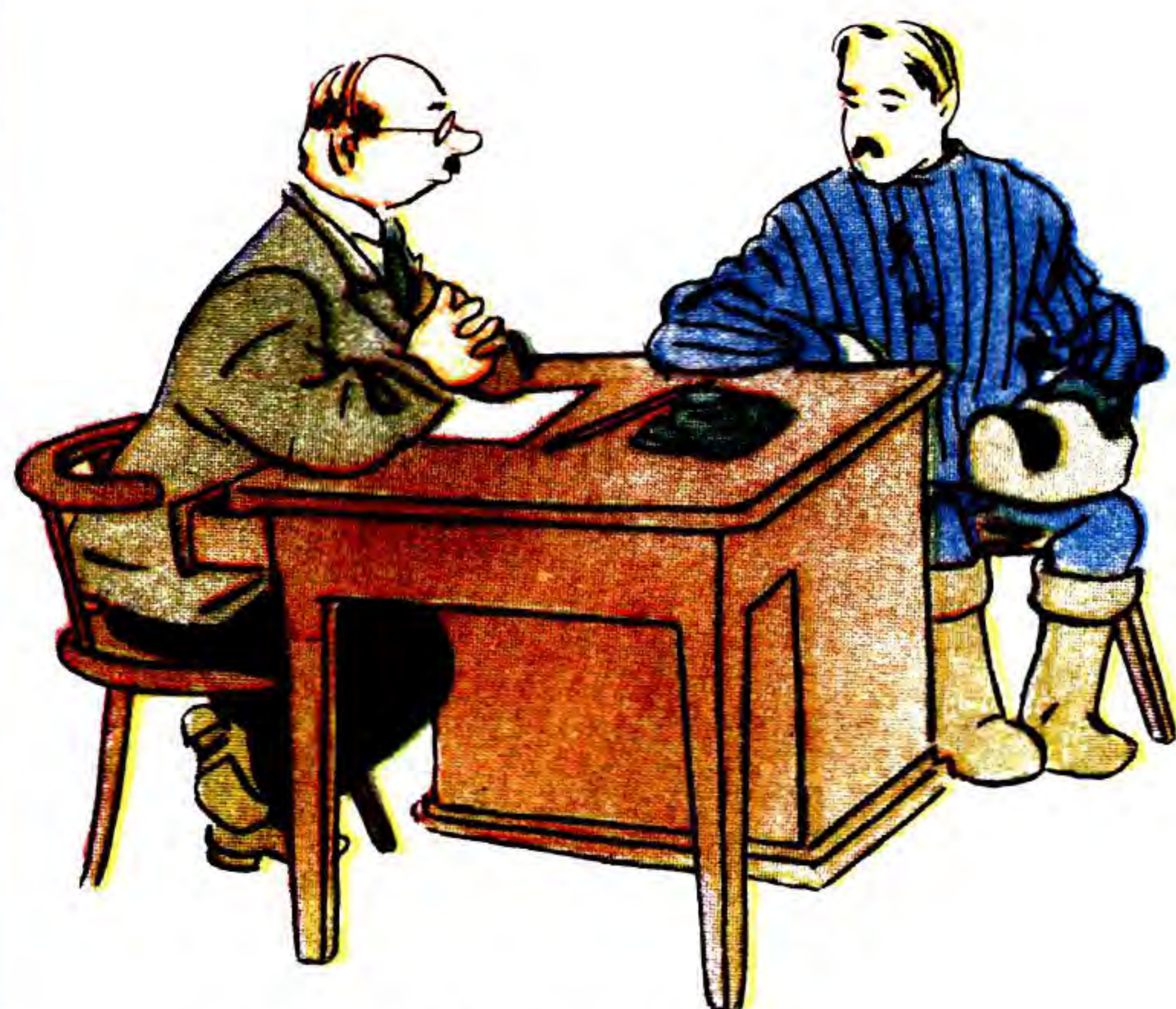
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ПРИЧИНОЗАГОТІВЛІ

Керуючий трестом «Чернівецьліспром» т. Сивцов свою погану роботу намагається виправдати об'єктивними причинами.

— Чи немає у вас об'єктивних причин, що заважають роботі?
— Ні! Крім вас нашої роботи ніщо не заважає!

— Я до вас із скаргою...
— З якою?
— З третьою. На перші дві мені вже рік не відповідаєте.

— Іван Іванович говорить, що він постраждав за критику.
— Атож! Його зняли з роботи за затиск критики.

Той самий випадок, коли голова виконкому т. Бездорожній всерйоз зупинився на питанні впорядкування доріг.

Перецьниця

ЩО ПОКАЗУЄ ГОДИННИК

МІНІСТЕРСТВО сільського господарства преміювало годинником слюсаря Чернівецького ремонтного заводу т. Прокоф'єва за систематичне виконання планів на 200—300%. І що ж? Минув місяць, два, півроку, рік, а директор заводу т. Горелик не вручає Прокоф'єву премії. Прокоф'єв — до Горелика, а той — тільки посміхається. Прокоф'єв пише скаргу до обкому партії. А Горелик пише наказа: звільнити Прокоф'єва з роботи.

Звідси мораль: годинник може показувати не тільки час, а й деяких зарозумілих людей в усій їх «красі».

БАГАТОРІЧНИКИ

УЧНІВ, які залишаються в тому ж класі на другий рік, як відомо, називають другорічниками.

Крім другорічників, бувають ще й багаторічники. Багаторічниками працівники 34-ої київської школи величають осіб, які залишаються у тому ж класі і на другий, і на третій, і на четвертий, і... хто його зна ще на який рік! Таких багаторічників в 34-й школі чимало: Шапіро, Дворяшко, Данченко, Грузинська та інші. На відміну від другорічників, багаторічники не учні, а дорослі дяді й тьоті, що зайняли шкільну площу під квартири. Шість класних кімнат 34-ої школи займають багаторічники і тільки в 12-ти вчаться школярі.

Якщо другорічник залишається на третій рік, його, звичайно, виключають з школи. Тим більш є законні підстави виключити з 34-ої школи багаторічників!

ПРОКАТНИКИ ПРОМОВ

Петро Михайлович Чепелев закінчив довгу, але маловиразну фразу, потім зупинився на мить, обвів поглядом президію і на високій ноті знову почав:

— Я вас запевняю, товариші: ось дайте тільки нам...

Але далі говорити йому не дали. З усіх кінців залунало:

— Скільки ще вам давати?

— Чули вже цю пісню!

— На словах, як на цимбалах, а на ділі, як на балалайці! — вигукнув хтось ззаду, і всі дружно засміялися.

Чому ж не захотіли присутні слухати оратора?

Петро Михайлович Чепелев — начальник рейкобалочного цеху металургійного заводу ім. Дзержинського. Того самого цеху, який повинен давати третину прокату, що його має випускати весь завод.

І товариш Чепелев, не шкодуючи сил, катає... Та, на жаль, не прокат, а довгі промови.

Проходять на заводі збори чи виробнича нарада. Чепелева обов'язково питають, чому рейкобалочний цех не виконує виробничого плану. Начальник цеху не розгублюється, а прямо з ходу виголошує велику промову і закінчує її так:

— Дайте нам хорошу бесемерівську сталь і ми дамо план!

Бесемерівці дають сталь, але рейкобалочний цех плану не дає...

Проходить певний час. Проходять нові збори чи нарада. І знову Чепелев виголошує промову і закінчує її:

— Ось лише дайте нам хороші валки, і ми виконаємо план виготовлення шпунта.

Валки дають, але плану цех не дає...

Минає ще деякий час. Знову збори і знову промова Чепелева з новим закінченням:

— Виготовлення шпунта — складний і трудомісткий процес. Ось ми візьмемось за швелер і тоді вже дамо так дамо!

Знову минає час. Нове засідання, нова пісня Чепелева.

— Швелер легковаговий, його треба прокатати багато, щоб план виконати. Ось підійдуть важкі профілі, тоді вже ми...

Профілі підійшли, а цех до виконання плану навіть не наблизився.

Ось так минув у рейкобалочному цеху минулий рік, так само почався і новий рік. Знову Чепелев виступає, знову старі пісні співає.

Підходить до старшого майстра т. Кругляка контролер і каже, що прокат не відповідає встановленим вимогам.

— Ет, формалісти! — відмахується Кругляк. — Суща дрібниця...

Дрібниця виростає в десятки тонн браку.

Зупинили цех, щоб замінити у станах валки.

Та коли почали роботу, то виявилось, що про одне забули, про друге не згадали, третього не придбали. Почали бігати, метушитися, а цех тим часом простояв.

Рейкобалочний цех дає рейки і шпунт для Волго-Донського каналу, для Куйбишевської, Сталінградської і Каховської новобудов. Велика честь для колективу цеху! Як же тут співати обридлу вже всім пісню «Ось дайте лише нам», коли треба твердо сказати лише одне слово:

— Дамо!

Володимир БСЛЯЄВ.

м. Дніпродзержинськ.

Пошта Терця

ЧОМУ?

13 вагонів з терміновим вантажем для будов комуналізму простояли недавно на станції Помічна (Одеська залізниця) 4 доби.

Чому?

Тому, що вагонне депо несвоєчасно їх відремонтувало.

Чому депо несвоєчасно ремонтує вагони?

Тому, що графік ремонту вагонів, затверджений начальником станції т. Бондаренком, систематично зривається.

Чому зривається?

Тому, що начальник станції т. Бондаренко, який за графіком повинен подавати вагони на ремонт щоденно, подає їх тільки 2—3 рази на тиждень.

А чому т. Бондаренко зриває графік, коли він сам його затвердив?

На це запитання відповісти ніяк не можемо і просимо, щоб нам допомогло управління Одеської залізниці.

В. ЗАДОРЖНИЙ,
П. ПІСТЯР.

СВОЯ РУКА — ВЛАДИКА

Якщо до когось і підходить поговорка «Своя рука владика», то це до завідувача Гайворонського райвідділу охорони здоров'я В. С. Дзінкевича. Вся районна медицина знає його руку. Вона підписує, одержує, бере...

Підписує накази про призначення себе хірургом місцевої поліклініки (на півставки). Одержує в поліклініці гроші (і нічого там не робить). Бере з Хощевацької лікарні м'які меблі й користується ними, як власними.

Виконком райради відзначив кипучу діяльність В. С. Дзінкевича спеціальною постановою. За незаконне сумісництво в підконтрольній установі, за незаконне безплатне користування державним майном, за погану фінансову дисципліну в підвідомчих установах йому «суворо вказано». Але про повернення незаконно одержаних грошей і про оплату за користування державним майном — у постанові ані слова.

Отже, якщо почуєте в Гайвороні ще одну приказку: «Вийшов сухим із води», то так і знайте — це теж про В. С. Дзінкевича.

М. ГРИЦИК,

Одеська область.

ПЕРЕСУВНА...

Чи чув, Перче, що в райцентрі Веселому (Запорізька область) створено ПЕРЕСУВНУ дитячу бібліотеку? За короткий час виконком райради встиг пересунути її спочатку до читальні бібліотеки для дорослих, потім з читальні до середньої школи № 1, потім з школи № 1 до методкабінету Будинку культури. Тепер готуються пересунути з методкабінету в невідомому напрямку.

Коли ж прийде час, що дитячу бібліотеку пересунуть до приміщення дитячої бібліотеки?!

В. МАСЛОВЕЦЬ.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 23 (1951 р.) ПЕРЕЦЬ опублікував замітку «Непохитний Максимович». Партизна організація шахти «Петро» («Первомайськвугілля») повідомила редакцію, що завідувач лісного складу т. Холода та завідувача кінного двору т. Пащенко на роботі поновлено. На начальника шахти т. Максимовича накладено партійне стягнення.

У тому ж номері журналу було вміщено листа під заголовком «Невідповідний начальник». За повідомленням Херсонського обласного управління зв'язку, радіофікацію села Олександрівки (Н.Троїцького району) закінчено.

У № 22 (1951 р.), у розділі «Незвичайні пригоди», ПЕРЕЦЬ критикував директора Народицької (на Житомирщині) райконтори «За-

готльон» т. Короля. Як повідомило правління колгоспу ім. Сталіна, збитки, заподіяні артїлі, т. Королем повністю відшкодовані.

До ПЕРЦЯ надійшла скарга про те, що продавці крамниці «Гастроном» № 10 у Дніпропетровську Рубан та Русакова обважують покупців. Дніпропетровський міськторгвідділ, розслідувавши скаргу, звільнив Рубана та Русакову з торговельної системи, а завідувачеві крамниці Бородіну оголосив сувору догану.

Директор Кіровоградського будинку інвалідів Батін привласнював державне майно. Група інвалідів повідомила про це ПЕРЦЕВІ. При розслідуванні факти, наведені в листі, підтвердилися. М. Батіна знято з роботи та притягнуто до кримінальної відповідальності.

НА ПІДСТУПАХ ДО КАБІНЕТУ

Коли тобі, Перче, захочеться з'ясувати, чому в Ізмаїльському облкниготорзі в минулому році перевитрачено на адміністративно-управлінські потреби 21 тисячу карбованців, ти, звичайно, спробуєш пробитися до директора торгу т. Михальова. У приймальній тебе зустріне кур'єрка, розпитає, в якій ти справі з'явився, і порадить звернутися до відповідальної за переписування паперів в канцелярії. Відповідальна за переписування паперів спитає тебе, в якій ти справі прийшов, і пошле до своєї помічниці. Помічниця спитає, в якій ти справі прибув, і порадить звернутися до самої секретарки.

Секретарка запитає про мету твоїх відвідин, і ти знайдеш відповідь на своє запитання, не турбуючи директора, не заважаючи йому думати над тим, як би посадити під дверима ще кілька «штатних» одиниць. Бачиш, Перче, як вигідно мати роздуті штати!

Г. АЛТУХОВ.

ПОДАЙТЕ ГОЛОС!

Купив я баян виробництва Полтавської музфабрики. Прийшов додому, заграв веселої, а на серці зробилося сумно: лади почали тягти хто в ліс, хто по дрова.

Написав я листа директорові фабрики т. Лапичеву. Той люб'язно запропонував вислати розладжені голоси для заміни.

Послав. З того часу минуло кілька місяців. Написав я на фабрику вже з десяток листів, а звідти — ні слуху, ні духу. Мовчить мій баян. Фабрика — також голосу не подає.

А. КУШНІР.

Дніпропетровська область, станція Межова.

КЛУБ З МАКУХОЮ

Хочеш знати, Перче, як іде робота в нашому сільському клубі? Повідомляємо: газету прочитати — ніде, розгорнути самодіяльність — ніде. Кінокартин за три роки ні разу не бачили — ніде демонструвати. Про це подбало правління колгоспу, розмістивши у клубі... олійницю.

Неодноразово ставилося питання про клуб на колгоспних зборах, і кожного разу правління запевняло: «Найближчим часом звільнимо».

Порадь, Перче, як зробити, щоб правління перестало товкти воду в ступі, а олію бити в клубі?

Л. ЛУК'ЯНОВА.

с. Цупівка, Дергачівського району, Харківської області.

ВИНАХІДЛИВИЙ ОВСІЄНКО

Завідуючий Кагановичським райвідділом народної освіти т. Овсієнко довгий час мріяв про друкарську машинку. Кошторисом ця річ не передбачена. Винахідливий Овсієнко взяв та й утримав із зарплати кожного вчителя району по 5 карбованців, мовляв, — з миру по нитці — наросвіті машинка.

Цікаво: якщо цьому адміністраторові заманеться придбати цілу друкарню, що тоді буде з зарплатою вчителів?

Г. ЛЕОНІДЕНКО.

Київська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (230) (на українському мові).

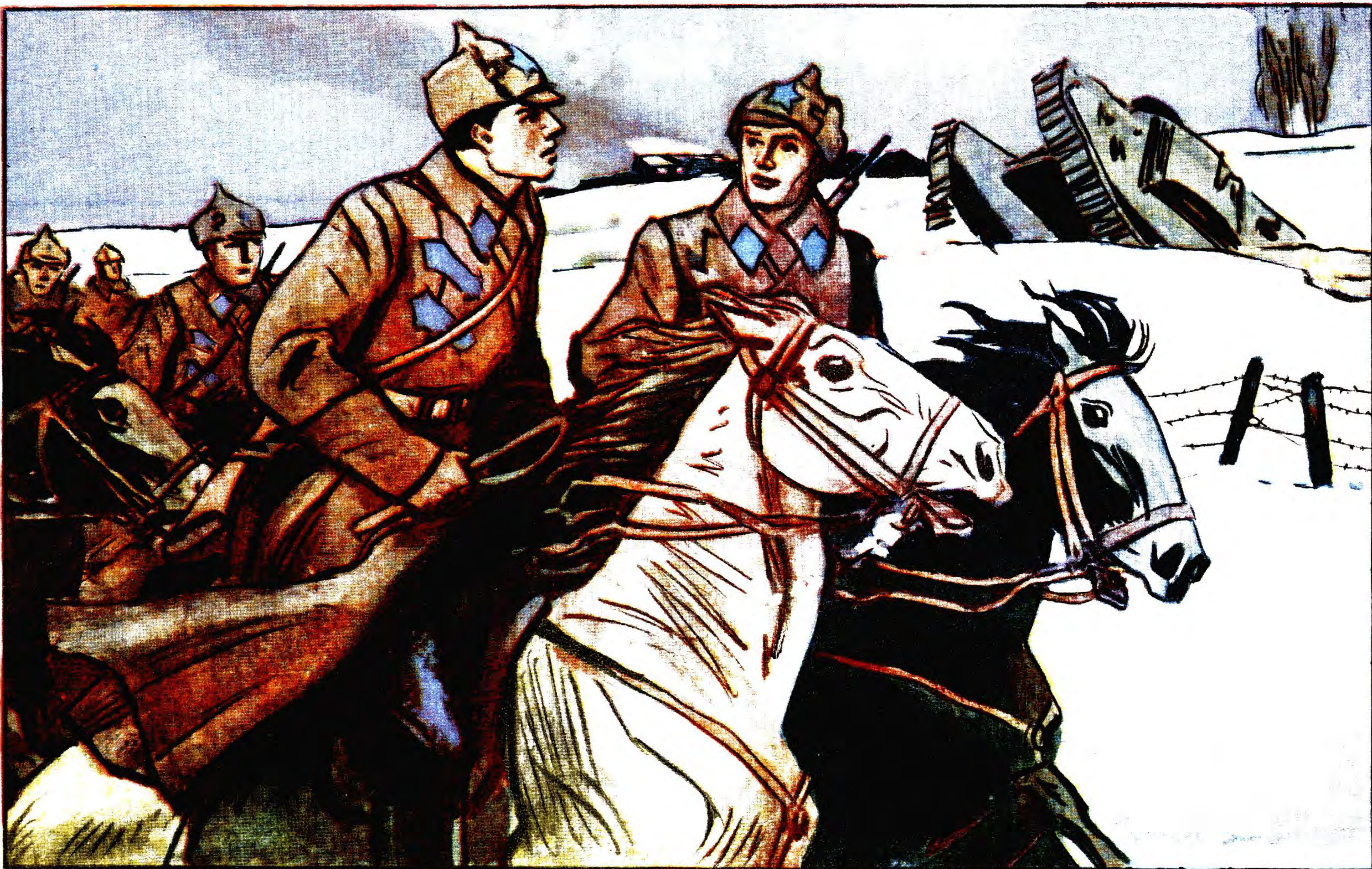
Підписано до друку 23.I. 1952 р.

Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

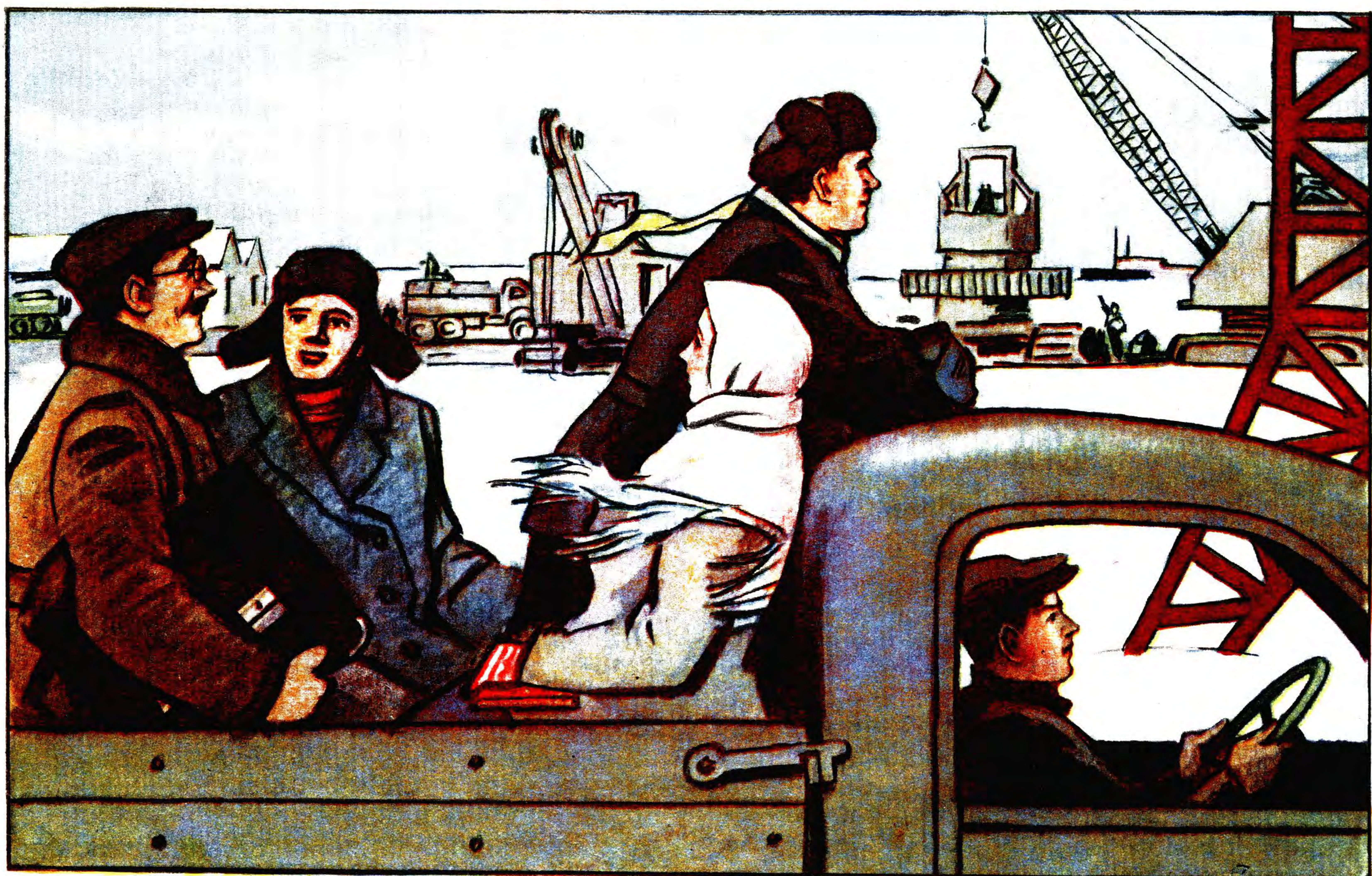
БФ 00519.

Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 200. Тираж 100.000 прим.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— Зразу видно, що під'їжджаємо до Каховки...

— Зразу видно, що під'їжджаємо до Каховки.